

passim tradunt DD. emphyteosum amissam ob emphyteo-
ta delictum, redire ad dominum cum omnibus meliora-
mentis. Hanc quoque posteriori partem tunc Sarmien-
to lib. 3. scilicet c. 4. n. 4. ut explicabo, seq.

34 Verum hanc sententiam, quoad priorem partem est certa
quoad posteriorem autem non caret difficultate. Quippe
(ut optimè ait Sarmiento n. preced. relatus) quod si huc pen-
det ex alia, nempe, cuius sint melioramenta facta in em-
phyteosi, quando ea absque emphyteute culpa finit, ut
qua data est ad certum tempus, & illud est lapsus; aut alia
ratione abque ea culpa. Nam tenendo pertinet ad do-
minum directum, et dicendum canon publicari ob em-
phyteos crimen, sed domino cedere; & ideo dixi num.
preced. Sarmiento esse illius sententia, quia sustinet ibi, à
n. 1. vsque ad 5. ea melioramenta perrinere ad dominum. At
tenendum non pertinere, nisi ad emphyteosam, est dicen-
dum estimationem eorum publicari, tanquam bona em-
phyteote, sicut etiam ea usumario pertinet ad heredes
eius. Aque cum sit communis hac sententia, ut facetur ibi
Sarmiento n. 1. Et eam allegat Pinello, Gama, Iulio Claro, Al-
varo Vela, & sustinet optimè Molinat om. 2. de iust. dif. 463.
concl. 2. dicens finita emphyteosi absque emphyteote cap-
perteinere ad ipsum, ac eius heredes etiam extraneos
melioramenta facta in emphyteosi, non quidem quod ad
dominum: nam sequuntur proprietatem, sed quod ad esti-
mationem, sive emphyteosi sit secularis, sive Ecclesiasti-
ca, nisi aliud in emphyteosi institutione consentaneum sit,
vel nisi expensae in ea meliorantur modice. Vt cum alius
limitat Molina etiam dif. 463. col. 5. ver. 1. id est obseruantur:
vbi etiam tractat, quod dicuntur modice. Ideo retenta hac
sententia, quod anterior est, dictum est pertinere ad fiscum
estimationem illorum melioramentorum, quando non
sunt modice expensae. Quia etiam estimatio est delinquens,
& ad eius heredes pertinere debet. Erat docent Cardi-
nalius d. Clement. 2. v. Inquisitoribus, n. 4. q. 7. Bernardus Diaz in
fus pratrica, in nota edit. c. 13. n. 4. Ioan. Garcia de expensis c. 10.
n. 51. Molina tom. 2. de iust. dif. 48. 1. col. 3. concl. 2. Et optimè
aut Bernardus Diaz ibi hoc procedere, et si emphyteosi sit
Ecclesiastica.

35 Quare conclusio, sive emphyteosi, qualisunque sit
illa, publicetur, sive non, estimationem melioramento-
rum, quam nu. preced. diximus esse delinquens, ac cuius
hereditum, semper publicari, & transire ad fiscum tanquam
bona de linquens. Differentia autem erit, quia quando
emphyteosi ipsa confiscatur, transibunt in fiscum melio-
ramenta cum illis at data Ecclesia, quando etiam Ecclesia-
stica, optione & euocandis emphyteosi, cum meliorationi-
bus intra biennium, soliendo fisco meliorationum esti-
mationem: quando autem non confiscatur, sola meliora-
mentorum estimatio erit fisci, manentibus emphyteosi,
& melioramentis apud dominum directum. Constat ex
dictis n. preced. iuncto n. 31.

36 Nec hinc sententia obliteratur, tunc amitti emphyteosi
ob emphyteota culpam, in quo casu debet redire ad do-
minum, cum omnibus melioramentis, nulla eorum esti-
matione soluta. Quia non qualisunque culpa hoc effi-
cit, sed sola, quae aduersus leges & pacem emphyteos pa-
tratur: vt illius pensio non solutio, aut alia eius con-
ventiones infringuntur. Ut optimè tradunt Sarmiento l. 3.
scilicet aram, c. 4. n. 4. Vasques 1. 2. q. 9. art. 5. dif. 169. c. 3. n. 25.
Molina to. 2. de iust. dif. 48. 1. col. 3. concl. 2. fine.

37 Quid autem dicendum sit de emphyteosi nominatio-
nis, consuluntur Caldas de nominatione emphyteos, q. 5. Molina
to. 2. de iust. dif. 48. 1. col. penult. & ver. Quod emphyteos.

38 Quando delictum non est ipsius emphyteos, sed ha-
bentum directum ipsius emphyteosi dominum: tunc id
dominium confiscatur, & emphyteota soluerit pensionem
fisco, ac illum tanquam emphyteos dominum deinde
recognoscatur. Quod cum ea emphyteosi sit in eius domi-
nio, confiscatur cameus bonis. Sic Cantea in suis question-
ibus, tit. de questionibus tangentibus punitionem delicto-
rum, c. 1. n. 46.

39 Demum circa feudi confiscationem, multi Doctores,

quos refer Farinacius in sua practica, in nota edit. 10. p. 3. tit.
de delicto & panis, q. 25. n. 62. breuiissime hoc resoluuntur,
dicentes id non publicari. Atque Simancas deinit. Cathol.
tit. 3. scilicet c. 4. n. 4. ut explicabo, seq.

C A P V T X X.

An bona Ecclesiarum & clericorum publicen-
tur ob ipsius clericorum crimen: & an hæretici
damnati tanquam contumacis bona ita pu-
blicentur, ut si elapsus anno compareat, non sit
quoad bona audiendus; & an publicatio ex-
tendatur ad bona sita extra publicantis terri-
torium, & ad quem fiscum ea pertineant.

S U M M A R I V M.

Sicut sunt clericorum bona, n. 1.
Quod questiones disputande sunt, n. 1.
*Referuntur rectius Clement. 2. de heret. ubi duplex actio excommunicationis
est subiecta, n. 1.*
*An commissarii Inquisitorum, Episcoporum, Capitulorum sede vacan-
tiis actiones agentes incurvantur: & qui dicuntur commissarii n. 4.
An includantur Inquisitorum, n. 4.*
*An includantur Episcoporum, capitulorum sede vacantiis, habentes iurisdictionem
quodammodo Episcopalem, & horum vicarii, n. 6.*
*An exigitur extoratio pecunia, quis concubita sit, ad hanc excommunicatio-
nem incurvantur, n. 7.*
An exigitur extoratio praetextu officij, n. 8.
Nomine pecunia clauditur quodcumque pecunia estimabile, n. 9.
Quid securitas pecuniae mutuam, n. 10.
*Ad exigitur scienter applicari bona Ecclesie fisco, & quis ignorantia
excusat, n. 11.*
Exigitur ex bona esse Ecclesiarum, nec sat est esse clericorum, n. 12.
Quid si est bona religiosa praefaci alicui Ecclesiarum, n. 13.
Quid si bona religiosa bona, etiam ordinis & monachorum, n. 14.
Exigitur publicationem, hanc praetextu officij, n. 15.
An sufficiat attentare bona publicationem, n. 16.
*An incurvantur hac censoria, applicando hac bona sita, aut fisco secularis
n. 17.*
*An posse inferior Pontificis ab aliore ab excommunicatione contra ex-
torquent pecuniam, non premisa plena siue restitutio, & quia di-
catur restituenda, n. 18.*
Quid si ab aliouenientis sit impotens ad restituendam, n. 19.
Si est opere etiam restituere expensas, & panem, n. 20.
*An excommunicatio contra publicantes bona Ecclesiarum, peracta pra-
mitur tandem restitutio, ut posse ad illa inferior absoluere, n. 21.*
Pestis n. 21. inuenientur alia summaria.

Qquaduplex bona possunt a clericis possideri. Quia
dam sunt ipsius Ecclesia, ut domus, media, & similia,
ex quibus sapientia redditus beneficij perc-
petrat. Alii sunt patrimonialia, ut quae ex proprio patrimo-
nio industria, invenit personae compa-
niae quasi patrimonialia, nempe, quae no-
fructus; at ratione aliquicis ministerii Ec-
clesie obtinetur, ut pro sacra facienda, concionibus
clementi, &c. obtemperare, &c. obtemperare, &c. obtemperare,
ad tempus concessa.

Quadruplex est tractanda questio. Prima, de bonis Ec-
clesiarum. Secunda, de bonis clericorum. Tertia, de bonis
hæretici ob contumaciam dannati, restituendis sibi com-
pacte transfacto anno, ac se purganti. Ultima, de confi-
scandis bonis delinqentis suis extra confiscantis territo-
rium, & cuius sifca sit.

QUESTIONE I. An ob clericorum crimen bona Ecclesie
publicetur: De hac exestat decretum in Clem. 2. de heret.
his verbis: Inquisitoribus & tam ipso, quam Episcoporum,
seu capitulorum sede vacantiis, super hoc deputatis commissariis qui-
bulentibus, & discessis iniungente, ne preexta officij inquisitionis,
quibusmodi illis suis ab aliquibus pecuniam extorquent; nec
scienter attentent Ecclesiarum bona ob clericorum delictum, pre-

diti occasione siue si etiam Ecclesia applicare. Quod si secundum
hunc vel eorum altero fecerint, excommunicationis sententia eos
subiaceat determinatus in facto. A qua non possint absolviri, prater
quam in mortis articulo, donec illos a quibus extorquent plene fa-
ciuntur pecunia se extorta. Nulli prout quis, paulis, autre
missionibus super hoc valutur. Vbi duplex actio excommuni-
cationis subiicitur: prior est, pecunie extorsio: postfe-
tior, bona Ecclesie applicare: sicut ob clericorum delicta.
De qua est lectione agendum.

4 Sed prius circa temus quod actionem dubitatur, que per-
sona illis agentes includantur: Et quidem compertum
est includi viuenter inquisitorum, Episcoporum, aut capi-
tularum sedes vacantes commissarios ad negotia Inquisi-
tionis. Quod viuenter hi in texu exprimantur. Nominis
vero commissariorum intelligenti vicarii eorum. Arque
ita docent glossarii v. Forum D. Antoninus 3. p. tit. 24. 6. 8. Syl-
vestris v. Excommunicatio, 9. casu 4. n. 81. Taberna v. Excommunicatio,
5. casu 4. q. 16. n. 18. Natur. Summa, 27. Hispania, 143.
& Latina, n. 142. Suarez 10. 5. in p. disp. 1. scilicet 5. na. 24. Quod
est verum, sive sint vicarii, sive eorum substituti. Ut tra-
ducent glossa D. Antoninus, Taberna, Sylvestris, Suarez, ibidem. Ac-
tus bene addit Suarez est hoc verum, quamvis delegatio
sitat tempus, vel ad pecuniam causam. Quippe omnes
Inquisitoris offeretur. Quippe exigitur concilius citi-
men, quod teste Sylvestris v. Concupis. q. 1. n. 2. est, cum qui in
officio constitutis extorqueris aliquid a subditis, incum-
bentis, aut debitum exequi non data pecunia recusans;
quod in hoc casu non contingit. Ita Bonifacius ea Clem. 2. n.
49. Et faciunt glossa, v. Officij, & ibi Imola n. 6. Anch. na. 5.
notab 3. Cardini ibi v. Inquisitoribus, n. 1. in 2. oppof. dicunt enim
peccatum ibi puniri ob eum crimen conciliacionis.

Vlma est, vt si extoratio praetextu officij Inquisitionis; 8
quare alio praetextu facta non subiaceat huic pena. Quia
hunc condicio expelle petrit in ea Clem. 2. Erat tradunt
glossa v. Officij, Imola n. 5. Bonifacius 48. Cardini v. Inqui-
sitoribus, statim in principio, notab 1. D. Antoninus 3. p. 24. 6. 8.
Angelus v. Excommunicatio, 7. casu 42. n. 18. Taberna v. Ex-
communicatio, 5. casu 4. q. 17. n. 18. Sylvestris v. Excommunicatio,
9. casu 42. n. 81. Suarez relata n. preced.

Quarum autem texus de sola pecunia extortione lo-
quuntur, clauditur nomine pecunia quodcumque pecunia
estimabile. Quia id omne pecunia extinguitur, & facit est
ad conciliacionis crimen. Et ita docent glossa ibi, v. Peccatum.
Imola n. 6. Bonifacius n. 6. 3. & 4. Cardini ibi v. Inquisitoribus,
statim in principio, notab 2. D. Antoninus. Angelus, Sylvestris, Ta-
bena, Suarez, citatis in preced. Cact. Summa, v. Excommunicatio,
4. & ibi Imola inter casus excommunicatio, casu 20. n. 18.
Natur. Summa, 27. Hispania, 143. & Latina, n. 142.

Hinc deducitur ob tolos iniqui extortio non in-
currat in hanc censoriam. Quid illud pecunia estimabile non
sit, nec pecunia simpliciter extorqueratur, vt potre
tredenda, at si postea non redatur, sed prolixi vi-
tetur tanquam revera data, invenientur hoc centura. Quia ex-
tortio est vera pecunia extortio. Quae optimè docet Su-
arez, ibidem.

Posterior actio, ob quam hæc excommunicatio incurrat,
ut applicare bona Ecclesiarum fisco, etiam Ecclesie,
ob clericorum delictum. Ad quam primò exigitur hanc
actionem fieri scienter. Sic enim explicatur in texu. Quare
excusat quecumque ignorantia, dimido non sit adeo
crassa, vt in ipsis remittat, nec sit effecta. Ut probau-
lib. 9. de Martin. disp. 32. n. 39 & 40.

Secundò exigitur, sicut bona esse Ecclesiarum; nec texus
loquitur de bonis clericorum. Ut ex contextu hinc. (Quia
autem dicuntur bona Ecclesiarum, dixi n. 1.) Erat docent
glossa v. Officij, Imola n. 5. Cardini ibi v. Inquisitoribus,
n. 1 in oppos. 1. Bonifacius ibi a n. 41. v. que ad 46. D. Antoninus
Angelus, Sylvestris, Suarez, citatis n. 4. Quare minus bene
Guillelmus relatas a Bonifacio dixit Episcopos claudi, co-
quid plus delinqunt. At id arguit eosita delinqundo,
alia pena plecedunt, non autem excommunicatione,
qua in solis casibus utrūcunq; incurrunt. Atque simili-
ter est dicendum non claudi capitulum fidei vacanti. Quia
de solis ipsius vicaris texus meminit. Ita Bonifacius ibidem.
Atque similiiter non clauditur prælati in iurisdictione quali

hi applicant fisco bona acquista a profecto aliquo praef-
fecto alicui Ecclesie, eti intuvi per sona ea comparari.
Quia cum sibi ob professionem acquirere nequeat, Ec-
clesie acquirit, v. na. 18. q. 1. ita glossa, Cardin. q. 4. Imola, Boni-
facius n. 7. v. b. allegari sunt n. preced.

- ¹⁴ Atque idem erederem, si alia religiosorum bona, qui ordinis Minorum non sunt, & proinde monasterio acquirent, publicarentur ob religiosi delictum, vt libri, vesces. Quia cum ea bona sine monasterio, publicarentur vique bona Ecclesie. Sic clare sententia Simancas de Cathol. instit. t. 9 n. 88. & Azor. i. inst. moral. lib. 8 c. 12 q. 14. sunt enim non esse locum hinc censura, si ob fratres Franciscani dilectum, haec eius bona publicarentur. Quia cum monasterium sit habendi proprijs in capax, etiam in communis, hac non sunt bona Ecclesie. Ex quo infra ibi Azor allegato Simancas ea no. 88. bona huius monachij est. ob eius heresi publicanda. Quod nullatenus credo, nec id dicit Simancas, sed publicantem non incurrit hanc censuram, ob rationem traditam. Quia cum nec ea bona sit ipsius monachii, sed quod sit proprij habendi in capax, non est cur ob ipsius delictum sit publicanda.
- ¹⁵ Tertio exigunt, ut prætextu officij, id est, occasione officij, haec bona fisco applicent. Sic enim dicit texus, & docet Suarez, allegatus n. 12.
- ¹⁶ Quartu[m] exigunt fieri vera applicationem. Quamvis enim texus non dicat, ne applicent, sed ne attenteri applicares; quod verbi imputare videatur quamcumque inchoationem, vel adhucitionem cuiuscumque medij ad hanc applicationem, etiam si conatus suo effectu frustretur, id enim est attentare. At vero non est hic eorum verbum sensus, sed virtus texus terminis attentionis, eo quod cum ea publicatio sit irrita, diceret potius attirata, quam facta. Quare huiusmodi personæ non incurrint hanc censuram, nisi querentes ex parte sua est, applicent; quod euenerit, vel si cum effici faciant haec bona fisco applicari; vel si sententiam proferant ea bona fisco applicent. Vt hæc omnia docet optimè Suarez, tom. 5 in 3 p. disps. 13. scilicet n. 26.
- ¹⁷ Vtum dicitur ea bona fisco applicari, ac proinde non esse locum hinc censura, si ea bona sibi, vel aliis applicent. Sic Suarez, ed. n. 26. nec explicat, cui fisco applicanda sint ea bona. Dicitur, quia textus solus applicationis fisco meminit, id que forsan, quia frequenter, & maiori colore fieri poterat. Verum existim ob locum, sive virtus fisco, sive libi, sive aliis applicent. Quia textus non solitus sibi meminit, sed huiusmodi de verbis virtutis fisco etiam Ecclesie applicare. Que dicitur implicativa, etiam implicata multo magis cum prohibitione, est applicandi fisco seculari, aut libi, aut aliis. Arque ita docent glossarij, v. Ecclesie, Imit. 7. Cardinali v. Inquisitoribus, n. 1. notabilis. D. Aurenzio, Sylvestri, Angel. vbi eos allegauit n. 8. Rosella v. Excommunicatis, lib. 1. casu.
- ¹⁸ Demum supertest tractandum de virtus que excommunicationis absolutione. Et de priori lata contra pecuniarum extortione, constat eam non esse simpliciter referatam, sed eis absolutionem permittit, cum quadam conditione, ibi: 4 quanon possint absolu, præterea in mortis articulo, donec illa a quibus extortior, plena satisfactio de pecunia sic extortio, nulla remissio super hoc valitur. Quare eti[us] in aliis casibus censeatur parti satisfactum, qualitercumque cum ea conuenienter, accipit placet, l. 1. ff. qui satisfactio coguntur. Si rem. 8. Omnes ff. de pignoristica actione, at vt possit inferio: Pontifice absolutionem huius excommunicationis imperit, id non sufficit, sed oportet antea cum effectu impleri hanc conditionem. Sic tradunt Bonifacius et Clem. 2 n. 99. Suarez, tom. in 3 p. disps. 23. scilicet n. 7. Atque textus in eis Clem. per plenam satisfactionem, id est, quod ad unum denarium. Vt allegato Mattheo tradit ibi Cardinals v. Inquisitoribus, n. 1. opposit. 5. Erat autem satisfactio realis, quando persona, cui restituendum est, longe distat, & possessores deponit pecuniam restituendam. Vt bene docet Enriquez, lib. 13. de excommunicatione 28 n. 4.
- ¹⁹ Sed difficultas est, an restituendi impotentia excusat ad eum effectum, vt possit inferior ab hac excommunicatione abdere, abique reali satisfactione, sed sola refiriendi cautione sibi possit illi tradit. Negat Suarez, n. precedentis relatu. Quia hoc in mortis articulo exigunt ad absolutionem hanc re concedendam, & tamen in illo tex-

SUMMARIUM.

An patrimonialia clericis bona publicentur ob eius delictum? n. 22.
Sed ad quos patrimonialibus? n. 23.
Quid ut de acquisitione ratione beneficij, atrent soletere canonicos? n. 24.
Quid ut iuramentum fiscaliter in hoc regnum? 25.
Cuius fisco applicans bona clericis ob heresim publicata? n. 26.
Post n. 26. invenies alia summaria.

- ²² QVÆSTIO II. An ob clericis heresim sint eius bona publicanda? Et quidem si de patrimonialibus loquamur, conatur ea publicari. Quia mulib[us] reperitur id interdictum, & textus dicentes bona clericorum applicanda esse Ecclesiis, non de his bonis loquuntur, sed de his restari permittunt. Quia nos de teſtam, fed loquuntur de acquisitis in tuitu Ecclesiæ. Vt n. 14. dicimus. Item, quia hæc trahunt ad quocunque clerici successores. Arque ita Couar. i. 2. n. 4. n. 12. initio, & multis aliis citatis Peñai in directorio Inquisitorum, 5 p. commentator 161. Simancas de Cathol. instit. tit. 3. n. 92. docent.

- ²³ Atque idem dicendum est de bonis eius quasi patrimonialibus (qua[us] qualia sint, explicu[n]ti). Ratio est, quia de his etiam libet possunt restari clericis, & eaad quocunque eorum successores transeunt. Ut multis citatis tradit Couar. 6.1. n. 11. de testam probans nullum esse in hoc discremin inter Episcopos & alios clericos. Quare iuxta regulam traditam c. 14. n. 5. transibunt ea in fiscum.

- ²⁴ Torauntur difficultas est de bonis clericorum acquisitione beneficii Ecclesiæ. Quia extat textus cap. Excommunicamus, et l. 8. Damnati verò, de heret. vbi horum bonorum publicatio interdictum, ibi. Bona bursu[m]d[i] damnatorum, si laici fuerint, confiscatur, si vero clerici, applicatur Ecclesiæ, a quibus stipendia recuperantur. Vbi gloff. 2. Stipendia, sicut stipula stipendia habuerint, ea diuidenda pro rata inter Ecclesiæ, a quibus habent. Idque notant DD. c. Relatio, el 2. &c. Quia nos, &c. Requissi, de testam. Quia hæc extus de ponunt in interdictum esse quibuslibet clericis testini de his bonis, sed ea post illorum obitum cedere Ecclesiæ. Quare iuxta regulam traditam c. 14. n. 5 non transibunt in fiscum. Quare eti[us] Peñai relatu n. 21. statua discernit inter acquisitione beneficio simplici, v[er] illa omnino confiscatur, v[er] ius commune non est vbi abrogatum, eo quod clerici sunt illorum dominii, & inter acquisitione beneficio curatis, aut Episcopatu[m], dicitque hæc non publicari, nisi quod portationem ad eum iustificationem necessarium; eo quod huius solius sine veri domini. At dicendum est artefacto inter communis, nulla ex his bonis publicari. Quia textus dicit. Excommunicamus, & ali relati, loquuntur in distinctiude de bonis intituti Ecclesiæ a clericis acquisitis. Et Couar. lib. 2. par. c. 9. n. 11. fine, indistincte a bona clericis hereticis & beneficio acquisiti, quod ait a bona clericis hereticis & beneficio acquisiti, quod ait a bona clericis hereticis & beneficio acquisiti ad Ecclesiæ. Et c. Cam. in officiis, n. 6. detectam, alii multis citatis, contra alios, quos ibi refert, probant nullum esse inter hos clericos beneficios diferent, sed omnibus illis interdictum esse de huiusmodi bonis testari. Atque idem cum huiusmodi bona nonne sequantur in heredes transire, ne quibus quoque in fiscum, iuxta regulam traditam c. 14. n. 5. Quare optimè peregrinus de iure fisci lib. 5. tit. 1. m. 97. fine, dicit bona intituti Ecclesiæ acquisita a clericis, que in extraneis heredes deculpi non sequuntur, non transire in fiscum. Et huius fundamento innitit hæc bona non confiscari; non vero deficiunt domini. Quia quoque unque clericos & Episcopos esse iurum redditum vero dominos, sustinet communis ac verior opinio.

- ²⁵ Ex quo debet sequitur hæc clericorum bona publicari in iis locis, in quibus ut sita legitime est inducitur (vt in regno hoc C. 11. & aliquibus aliis) ut de his valcent libet testari, & in eis succedant quicunque heredes, ac in alia patrimonialia clericorum bona. Erit docent Simancas de Cathol. instit. tit. 9. n. 90. Peñai n. preced relatu. Vasquez 1.2. q. 6. a. 5. lib. 169. c. 1. n. 19. vers. 9. Azor. tom. 1. infit. moratum, lib. 8. c. 2. q. 14. Erit autem predicta confuetudo legitime praescribita in hoc Castellæ regno, vt folis Ep[iscop] opis interdicta sit porcella testandi de bonis intituti Ecclesiæ acquisitis, & in eis succedit camera Apostolica; at reliqui beneficia qualiacunque habentes, possunt testari de acquisitis ex beneficis, & in ea non succedit Ecclesiæ, sed eorum heredes. Vt haberet lib. 5. recopil. regio. tit. 8. l. 13. & testatur Couarr. Defendit cumulus predictam coniunctudinem cap. C. 1. lib. 3. q. 14. a. n. 7. Quamvis minus bene hanc restitucionem negent Auendato responso 15. n. 7. & Villalobos in antinomia suru. lit. A. a. n. 7.

SUMMARIUM.

An quando bona hereticorum sunt in alio territorio, claudantur in confessione in iure diversi territorij, n. 30.
Quando dicatur per consensum iure communis, & quando speciali, n. 31.
Quando iure speciali, an venient in confessione iusta a iure diversi territorij, n. 32.
Quis inde debet confessione tenebit, quando bona sunt in diversi territoriis, n. 33.
Quando sunt diversi fisci, ad quem pertineant bona, n. 34.

30 **Quesitio ultima.** An bona hereticorum sita in alio territorio, quam iudicis conficiantur, publicetur; & ad quem fiscum ea bona pertineant, quod sunt diversi fisci? Communis sententia sic dicitur. Aut si conficiatio iure communis aut specialis, quando fit prior modo, extenditur conficiatio ad bona evenientia extra territorium sita. Ita Bartol. I. *Canticum populus*, §. 17. *ver.* In secundo casu, C. de summa iuris. & allegatus *Ivan. Andrea* & *Aleberto*. *Nellus de bannitis* 1. 7. *seculis temporis*, q. 17. & allegaris *Angelo*, *Gyante*, *Conrado*, *Cepola*, *Romanus*, *Plato*, *Zephala*, *Farinacius* in sua practice, in noua edit. t. 1. p. 1. t. de delictis & penis. q. 25. n. 100. Claperius in decisionibus seu centuriis causa rum fiscuum, causa q. 4. q. v. n. 3. & alios allegans *Peregrinus* de iure sicut, lib. 5. t. 1. num. 138. *Bosius* in sua practice, tis de bonorum publicatione, n. 62. *Iulius Clarus* in practica, lib. 5. q. 7. 8. n. 27.

31 Dicunt autem iuste communis fieri publicatio, non quod in utroque territorio vigeat eadem lex a diuersis principibus lata, sed quod lata est a superiori utriusque territorij, ut in criminis haereticis; & ideo fiscus capiatur bona, ubique sita sunt. Quippe ea sententia ius facit apud omnes. Sic relatis *Ivan. Andrea*, & alii, tenet *Peregrinus* cod. n. 138.

32 Quando vero conficiatio fit iure speciali, seu municipali, variis fiscis distinguunt Doctores. Conflatur *Farinacius* q. 25. n. 9. & v. que ad 100. *Peregrinus* cod. n. 1. n. 134. *Bosius* s. n. 62. *Iulius Clarus* d. n. 27.

33 Quod si queras, quis index conficiationem execrurus sit? Deinde quando bona sunt in eodem iudicis confiscatoris territorio, plenius executum, quando autem sunt in alieno territorio, quamvis sententia publicationis ferenda sit a iudice territoriali, in quo delictum est commissum, apprehensionem tamen bonorum, ac subinde conficiacionis executionem debet fieri a iudice loci, ubi bona sunt sita. Vi tradunt Doctores per illum textum t. 1. *ad Iu. Pio*, §. 1. *fidei reiudi. & argumento textus*, *L. Cam. vnu*, §. finalis, ff. de bonis auth. studi. posse delictis. Requisitor videtur illius territorii per indicem qui sententiam cult. Ita *Bosius* cod. t. de bonorum publicatione, n. 62. *Peregrinus* edam t. 1. n. 34. *Farinacius* ead. q. 25. n. 95. dicens nullam contradicere.

34 Atque ubi dicitur iusti fisci, quae ibi bona pertinet ad fiscum, ibi sunt sita, *I. Canticum*, §. *Vita*, ff. *ver.* *Quod si fecerint*, ibi, *in cuius territorio est*, *C. de hereticis*. Ita alios allegas, & dicens communem, contra alios, quos nisi refert *Farinacius* q. 25. n. 10. t. *& Iul. Clarus* d. q. 7. n. 27. Et viceque cum alii limitari, dummodo dominus secundi territorii habeat etiam ius conficiandi. Sublimitant eriam *Farinacius* t. 8. & *Peregrinus* cod. t. 1. n. 14. t. *bonis* pertinet ad fiscum loci, in quo sita sunt, quando sunt immobilia nam quando sunt mobilia, pertinent semper ad fiscum loci, in quo fit conficiatio. Quodlibet mobilia concernant personam damnaticam nec territorio adhaerentes & ceteris cibantur.

An alternatio facta est ante delitum, non in fisco fruatur, potius resuscitur? Quod si post delitum, nondum tamen sententia sententia facta est? Imponatur intentio dicens huius alternationes esse revocabiles, a. 3. Quod si se prodiret in consummatione delinqüentiae? Quod si scilicet sententia sit res revocabiles, ut libertate? Quod si post sententiam fuisse in rem iudicantem transierit, sita ne ex fisco appellatur? Quod si delinquenter obstat in sua appellandi tempore? An resuscetur tamquam attenta sit, an patiens ratione fraude presumpita? Reservatur quodam sententia, a. 3. Expliquer sententia *Aleberto*, n. 39. Quod si alternatio sit facta pro causa necessaria, ut alimentum, aut litium expensum, n. 40. An fiscus illius rei sit alienatae res uoces fiscus, s. 41.

Tota haec quæstio veratur circa intellectum rexus in 1. 1. Post contrarium, s. 5. ff. de donat. ibi: Post contrarium capitulo crimini donationes facta valent, confirmatione diuorum Stevori & Antonini, nisi condemnatio sententia sit. Cui conformat regis 2. t. 4. partit. s. ibi. Massi aliquo fuerit accusado de errore, maguer fuisse etat, que se yendo prouado, deue morir por ello, & fer desferradopor siempre, dezimos, quel la donatione que fiziesse fachta el dia que diese la sententia contractual, que taldiria; & como quer que si fuese fechada deffues de la sententia, non seria a valedera.

Quo quantum haec conderetur, debet præmitri primò, intelligi textum, quando domini crimini est tale, ut ob ipsum publicatio bonorum, aut partis illorum competat fisco, quando enim crimen non est eiusmodi, nulla resociatio iacio datur fisco ratione fraudis, nec textus de eiusmodi crimine loquitur. Quod constat ex illis verbis, t. Post contrarium, ibi: Capitale crimen. Et ita tradunt Bart. allegato *Latobio de Areosa* t. 1. Post contrarium, m. 1. & fine, & ibi Paul. n. 2. p. 7. *Terminus*, *Monspicetus* n. 6. fine. *Alejaz* initio. *Hannibal* initio. *Greg. Lopez* l. 2. r. *Deue morir*, t. 4. partit. 5. *Peregrinus* de iure fisci, l. 5. t. 1. n. 153.

Secondo premotri triplici est: huiusmodi: ordinu n. 3 genus. Primum est, ob quod nec criminis publicantur ipso iure, sed per sententiam, nec bonorum administratio interdictur. Secundum est, ob quod bona non publicantur ipso iure, at interdict curia administratio a tempore commissi delicti. Terium est, ob quod bona publicantur ipso iure. De solis ergo criminibus primi generis est præfens questione. De aliis autem agetur c. seq.

Terio potest huiusmodi alienatio bono animo & sincero fieri, aut gratia fisci defraudandi, ne bonis illis fruatur.

Cum autem fraus in qua delictum non prefutatur, 5 *Merito proficere*, atque in solo animo consistat, ex solis coniecturis cienciendi est. Sex autem postulamus in coicefactiuzzis assignari solent. Prima est, cum delictum non alienauit omnia bona sita. Hanc tradunt Bartol. t. Post contrarium, n. 2. ff. de donat. & ibi *Canticum* num. 3. *Montepicus* num. 22. *Romanus* n. 2. fine, *Alberia* fine, *Imola* n. 1. *Alejaz* n. 40. *Bald. auth.* sed iam necesse, q. 2. C. de donat. ante nupt. Angel. s. que poſſebat, q. 9. n. 3. C. de bonis præsoribus, & ibi *Fulco* n. 7. *Saliz* invenire n. 6. Decine

CAPVT XXL

Quando ob delictum bona non publicantur ipso iure, sed persententiam publicanda sunt, qualiter valent alienationes interim factæ, ita ut nec lata sententia integrum sit fisco eas reuocare.

S V M M A R I V M.

*Propositus sextus. I. Per contra dictum, si de donat explicandum, n. 1.
Non datur resuscitatio ratione fraudis, quoniam nec omnia bona, nec pars
publicanorum, n. 2.
Tripliciter enim, n. 3.
Potes alienatio sive bona fide, aut in fraudem, n. 4.
Ex quibus constitutus frans praesumatur, n. 5. ut quae ad 2.
Quoniam alii constituta capi posse, non et fraude capienda, n. 2.
Quoniam huius alienationis tempora sunt postulanda, n. 2.
Renovatur a fisco omnes alienationes, quoniam tempore fidei in fraudem,
n. 2.
An finis ipsius irrete, n. 6.
An renovetur nulla iuris intentio, aut ea ab solventi, n. 7.
An causa intentio possit fieri apprehendere bona in fraudem aliena-
ta, ex quid quando est similitudin alienatio, n. 8.
An ex rogatione recipiuntur esse fraude participem, n. 9.
Quando presumunt possesse illi participi fraudis, n. 10.*

7 Verum sola haec bonorum omnium donatio, aut alia eorum alienatio ante delictum facta ; non est sufficiens fraudis coniectura ; sed sico aliam quoque conjecturam probare incumbit. Ut si tempore illi habebet donans aut alienus iniurias capitales, ob quod est verisimile plenum capitalis esse delictum committendum, & timore penae tacita bona omnia, ea alienaliae, fecit sibi iniurias alienanem sequuntur. Ita Bartola. I. Post contractum, num. 2. & ibi Montepius n. 35. Salicetus I. Si quis poftac, in princ. n. 6. Anton. Gomez d. c. vle. n. 4 post 6. casum. Bosisius cod. tit. de bonorum publicatione, n. 45. Peregr. cod. tit. 1.1.155. & 156. initio. leat, potest virgine. Aliud etiam discriberem tradicturn 28. Hoc autem coniectura cessat, quando alienans reservat, sed libilius res vel summi veluti. Quia tunc presumitur recta possessio ratione sui fructus recipendi. Ita Montepius ibi n. 47. Alziani n. 44. Peregrinus num. 160. Mascalcius 55. Quod bene intelligunt Montepius & Alzatus ibid, quando utrumque habere, p. premium folius proprietatis, rite enim retinendo possit, & percepido fructus, non elli simulariorum aut fraudis indicium : fecit sibi integrum virum, p. pretia perceperit. Nec enim prelaminari valet, modo proprietate contentum esse, qui plenum virgineum p. premium soluit.

8 Sed quid si his iniurias precedentibus alienationem, non sequuntur ea in contineant, sed ex interculo. *Bossum eum nam. 45.* aut si referre virtutem modo alienum sequatur, ad hanc fraudis suspicionem capientiam. At melius distinguat *Montepicus et al. Post contractum, n. 36. & 37.* si iniurias alienatione precedentibus darent visus ad delicti tempus,

Et hunc diximus duplicitem conjecturam precedentem. non sufficere absque alio ad argumentum. ita non hanc solam laus esse dicendum est. nisi alia conjectura probetur. ut p. c. est illi immutari. Hoc est contra Montepucchio. est. Post contradicunt. q. 49. dicitur tamen hanc conjecturam factis esse.

At eam non satis esse tradidit Salvator d.i. Si qui posset habere
primum & Aut. Comme. d.c.vl. m. 4 posse eum. Peregrinus d.i.
n.160 fine. M. Gerardus n.51.

¹⁷ Quare fraudis conjectura est, si ea alienatio sit clandestina. Sic Bart. et al. Post contractum, n. 3. Cumanus n. 3. Romanus n. 4. Montepicus n. 5. Decius eod. conf. 235 n. 2. Ant. Gomez eo.

c.vii. n. 4. capl. Bofius eod.t de bonorum publicatione, n. 6. Mafardus de probat. concl. 815. n.10. Peregrius eod.t. 1.169. vbi idem dicit cum Montepio & Alciatus n.42. quando ca alienatio fieret in amicorum additamen, modo non sit vulgaris amicitia, & non hoc plurimum veriarum iudicis arbitramur. Et Alciatus n.41. limitata in venditione, ut in alio contractu onerario, vt tunc teu pons habeat verum, quando agitur de rebus, quae creditur probabiliter coniunctos illos nosse: quoniam de cunctis communiter in delictis.

v.3 Cumanius n.3 Montepio n.54. Alciatus n.47. Salicetus eod. n.6. Deniz eod.n.1. Bif. jurest. debitorum publici n.1. Ant. Gomez ead. v.l. n.4. in casu 4 Pergrius eod.t. n.1.162. Mafardus eadem. concl. 815 n.35. Sed nec hæc solum fari est, sed alia quoque conjectura eit necessaria ad fiduciam probanda, ut præcessibus immitias. Quippe ob alios fines porreit clam hæc Ita Barol Salicet Montepio n.55. Alciatus nu.48. Bofius, Peregri. Ant. Gomez p.6 casum. Mafardus n.55.

Quinta conjectura est, quando facta alienatione sequi- 13

¹⁰ Ampliarique haec conjectura, quamvis non in donatio omnium, vel maiorum partes bonorum, sed ita particularis. Ut bene tradit *Bar. Romane, Cumanus, Salicetus, Montepicus* n. 45. *Alciatus, Bosius* n. 47. *Ant. Gomez, Peregrinus* ibid. Quia conjectura haec non exponitur in quantitate, sed ex coniunctione desumitur. Vidego ad eam capiendam sola conjectura spectatam.

ii Sic ut diximus in precedentibus conjecturam, eam non sufficiere ad fraudem probandam, ut de hac dicendum est, oportere quoque probari intercessisse mimicinas capaces tempore illius alienationis. Quia cum ratio confirmationis sive inducit ad donandum, & possit tunc alia conieciatur, quam fraudis capi, non est ratiocinatio praudemenda. Sic Bart. cal. Poff contra dum. p. 2. Intra ibid. l. fine, & 2. Monspicium n. 4. Salver. d. 1. Si quis poterit in primum e. Decus codex conf. 2. 25. n. 3. Am. Gomez co. nu. 4 post 6. t. usq. Rufina co. n. 4. Pergaminus n. 1. 39. Mascardinus co. l. 815. n. 12.

12 Tertia frat^s conjectura est, quando post alienationem
repetitur de inquietu possidere, & fructus rei alienarē per-
cipit. cuius per clausulam constituit, vel ultimū actum
nōcum, exprimit se in alterum transfeire possessionem, &
nomine illius possidere. Quia ut p^rincipium fraudis est
exigere traditio vera & corporalis. Ita Bartola et P^ret.
contradicunt, n. 4. & ibi Albericus n. 6. Romarus n. 5. Alciatus na-
44 & 45. Montepicus n. 27. Decius et conf. 23; n. 2. Ant. Gomez
et al. n. 4 in 3. casu. Bofius ed. cit. de bonorum publicatione, n.
48. Peregrinus ed. 1. n. 160. Simancas de Cathol. inst. n. 9. n.
56. Macarius exponit 815. n. 48. & duplice seq.

¹³ *Quia in id hoc casu non prestat nuntius in solam fraudem alienari facit, sed simulata. Ut cum aliis bene trahant *Boschis* & *Peregrinus ibidem*. Atque optimè ait *Boschis*, esse latum discrimen, si totū in fraudem dicatur fieri, an potius simile. Quia in priori casu, cum alienari velet inero iure, ut dicensim us 26. Inequabit ab ipso alienanti evadente incolumi reuocari. At cum in posteriorinon va-*

- bat. At posteriori casu, cum iam viderit delictum sive factum, nec in illo se deprehensum, non est cur prelumendum sit, illum timore pone alienatus. Sic et postea Montepicus l. Post contractum, n. 6. ff. de donat. & ibi Alciatus n. 56.
- 20 Hinc deducitur esse minus verum, quod aliqui tradunt, nempe, alienationem factam post delicti accusationem prelumtemper in dubio fraudulentam. Hi sunt Cynus l. Si quis post hac, n. 3. Taberna, Bofius n. praelegat. Card. Tusculus in sua pract. conludendum, 20. & 9. Albericus d. Post contractum, n. 3. ad fin. Hoc (inquam) est minus verum; quia (videbimus n. 35.) alienatio post litis contestationem facta, dummodo sententi non sit fecuta, valet reuocari: quod utique falsum esset, si prelumetur in dubio fraudulenta. Quare dicendum est, vt runc prelumatur fraudulenta, oportere delictum ita manifestum esse, ut merito delinquntur tempore posse forte, ut probetur, & sic damnetur. Quod optimè tradunt Angel. d. l. Si quis post hac, n. 3. Montepicus et l. Post contractum, n. 8. 4. Decius conf. 235. n. 4. vol. 2.
- 21 Ultima conjectura est. Quando alienatio facta est sub conditione, si contingat bona ob alienatus delictum publicari. Cum enim valor suspendatur usque ad eum evenient, est manifesta fraude, ne ad sicut bonum percutiant. Et ideo hanc coniuratur tradunt Bart. et l. Post contractum, n. 9. Alciatus n. 63. Camanus n. 3. Decius conf. 235. n. 2. Anton. Gomez d. vlt. n. 4. cap. 6. & omnes.
- 22 Cum autem in his factibus enumeratis non sit certa fraude, sed ex conjecturis deducatur, cessabit eius prelumptio, quoties ex causa necessitatibus sit alienatio. Hac enim potius ex ea causa, quam fraudis sit prelumitur. Ut si factus pro collacione filii & filiabus matrimonium, pro remuneracione dei beneficii, Ita Angelus d. l. Si quis post hac, n. 3. Falgos ibid. n. 5. & 6. Montepicus d. l. Post contractum, n. 7. 9. Decius d. conf. 235. n. 4. Peregrius de iure fisci, lib. 5. tit. 1. n. 158. fin. Bofius in sua pract. tit. de bonorum publicatione, n. 145. fine, addicione bene idem esse dicendum, et sit omnium bonorum alienatio.
- 23 Imo quoties ex circumstantiis concurrentibus potest alia prelumptio quam fraudis capita est capienda, ne delictum prelumatur. I. Quoties. 2. Qui dolosus est de pret. Merito, ff. pro fisco. Et faciunt omnes.
- 24 Tandem praetinentium est, quinque tempora spectanda esse, in quibus haec alienatio potest fieri. Primum est, id est delictum. Secundum post delictum, ante illius accusacionem. Tertium, post illius accusationem, ante litis contestationem. Quartum post litis contestationem, ante tam iudicis sententiam. Quintum post illius sententiam. Sic considerant Doctores allegati in d. l. Post contractum. Ceterum quia ferre omnes idem dicunt in secundo, tertio & quarto tempore, post illius tria reduti ad unum, & sic tria tempora sunt praetenda. Primum est, ante delictum. Secundum, post illud, usque ad iudicis sententiam. Vtimum, post sententiam.
- 25 His primitis, ut prima conclusio, Quancunque alienationes quoque ex temporibus dictis factas in facti fraudem, integrum est factio lata confirmationis sententia reuocare. Constat ex l. In fraudem, ff. de iure facti, ibi: In fraudem facti non solus per donationem, ante litis contestationem. Et hoc ex hoc non prelumetur, sed quocunque modo res alienata reuocari. Et l. Si aliquis, 7. ff. de donat. causa mortis. Extrahit res, l. Si quis post hac, 9. Reatus, C. de boni damnat. & ibi Cynus n. 3. q. 2. Angelus n. 3. Falgos n. 7. Bart. l. Post contractum, n. 15. n. 1. ff. de donat. & ibi Albericus n. fine, 4. & 5. Alciat. n. 35. Decius conf. 235. n. 1. vol. 2. Greg. Lopez l. fine, 4. partit. 5. Taberna in Summa, v. Afofius, q. v. n. 4. Bofius in sua pract. tit. de bonorum public. n. 4. & 4. Peregrius de iure fisci, lib. 5. tit. 1. n. 153. Seccaria tract. de iudicis, lib. 1. 6. 9. n. 2. Vaquez l. q. 9. 6. 4. diff. 171. c. 1. n. 2. Quamvis non definire contradicentes. Nam Salicetus l. Si quis post hac, in prae. n. 6. conatur probare non posse a facto renocari donationes ante delictum factas in eius fraudem. Eteius sententiam dicit Montepicus d. l. Post contractum, n. 18. esse in puncto iuris veritatem. Atque eam lais confusus amplectitur Hannibal ibi, n. 43. Sed non est recedendum à conclusione postea, ac communiter recepta.
- 26 Dixi autem eas alienationes reuocandas, & non esse iritatas ipso iure. Quia cum per delicta, de quibus est in presentis sermo, non sunt bona publicata ipso iure, nec sit inter-
- dica bonorum administratio delinquntur, non est enim ratio intentio fraudis in factis, sine eo ipso iure, sed duratio facti reuocacionis petenda. Quod sonant verba texus l. In fraudem, alata n. prae. quae non dicunt has alienationes esse iritatas, sed reuocandas. Extrahit Bartol. et. Post contractum, antea l. & ibi Imola n. 1. Hannibal n. 16. Alciatus n. 28. Montepicus n. 1. Angel. d. l. Si quis post hac, n. 3. Taberna, Bofius n. praelegat. Card. Tusculus in sua pract. conludendum, 20. & 9. Albericus d. Post contractum, n. 3. ad fin. Quare merito Bartolus ibid. capit. Cynus num dicendum humilmodi alienationes non valere, merito iure. Porcellus eius sententia probatur ex. S. Alciatus, 7. ff. de donat. causa mortis. Ita: Quamvis extra donationes huius suspicione penitus valeant. Ergo a contrario sensu non valent, quando in fraudem, & merito penitus. Sed facile responderetur in eligi non valere cum effectu, & irreuocabilitate. Quia recte a fraude reuocantur.
- Hinc deducitur primò, si non sequar sententia condonans, sed abfoluit, aut nulla alienationes minimè reuocari. Quia valent merito iure, donec per sententiam reuocantur. Ita Angelus d. l. Si quis post hac, n. 3. & ibi Montepicus n. 7. 7.
- Secundò deducitur non posse factum secuta sententia crimini coniuratur apprehendere bona haec in eius fraude alienata. Quia cum alienationes valuerint, ac subinde dominum factum in eum bonorum possessores, debet procedi noua via executiva, sed ordinaria contraria, intentando actiones reuocatorias. Ita Hannibal et l. Post contractum, n. 16. & ibi Montepicus, 50. Card. Tusculus in concil. 482. n. 3. 6. & 7. At diuersum est, quando alienatio non in fraudem, sed in moliera est. Quia cum ipso protinus non, manente bona in delinquents domino, quare poterit factus ea cum aliis bonis apprehendere. Sic Montepicus ibid. n. 50. Card. Tusculus in concil. 482. n. 1.
- Id tamen monerem, latum esse dilectionis inter alienationes in facti fraudem facta, titulo oneroso & lucrativo. Quia quando titulo iure iure, non in delictum reuocari, ut ripari, remillam fuerit participis fraudis, sed factus alienatus fraude. At quando oneroso, ut emptoris, communioris, & cindetur recipiunt factus participes, alias non erit illius locus. Ut collat ex l. Ait prav. 8. Si quis participes, ff. qua in factum credit. Ratio differens est, quia in contractu lucrativo, ut in donatione, agit donatorius de solo lucro capiendo. & ideo non exiguntur reuocacione participationis eius in fraude. At in contractu oneroso ea peritur, quod in eo agatur de damno vitando. Sic tradunt Bartol. l. Post contractum, n. 3. ff. de donat. & ibi Imola n. 1. Montepicus n. 38. Alciatus n. 35. Decius conf. 235. n. 4. vol. 2. Angelus d. l. Si quis post hac, n. 4. C. de boni damnat. & ibi Salicetus in princip. n. 6. ref. Sed an tunc: & omnes.
- Prelumitur autem doli participes, quando contractus sive factum data opera clam intus. Argumento ex l. finali, cum ibi notariis ff. de iure facti, ibi: In fraudem facti non solus per donationem, ante litis contestationem. Et hoc ex hoc non prelumetur, sed quocunque modo res alienata reuocari. Et l. Si aliquis, 7. ff. de donat. causa mortis. Extrahit res, l. Si quis post hac, 9. Reatus, C. de boni damnat. & ibi Cynus n. 3. q. 2. Angelus n. 3. Falgos n. 7. Bart. l. Post contractum, n. 15. n. 1. ff. de donat. & ibi Albericus n. fine, 4. & 5. Alciat. n. 35. Decius conf. 235. n. 1. vol. 2. Greg. Lopez l. fine, 4. partit. 5. Taberna in Summa, v. Afofius, q. v. n. 4. Bofius in sua pract. tit. de bonorum public. n. 4. & 4. Peregrius de iure fisci, lib. 5. tit. 1. n. 153. Seccaria tract. de iudicis, lib. 1. 6. 9. n. 2. Vaquez l. q. 9. 6. 4. diff. 171. c. 1. n. 2. Quamvis non definire contradicentes. Nam Salicetus l. Si quis post hac, in prae. n. 6. conatur probare non posse a facto renocari donationes ante delictum factas in eius fraudem. Eteius sententiam dicit Montepicus d. l. Post contractum, n. 18. esse in puncto iuris veritatem. Atque eam lais confusus amplectitur Hannibal ibi, n. 43. Sed non est recedendum à conclusione postea, ac communiter recepta.
- 27 Dixi autem eas alienationes reuocandas, & non esse iritatas ipso iure. Quia cum per delicta, de quibus est in presentis sermo, non sunt bona publicata ipso iure, nec sit inter-

- quibus diximus à n. 5. usque ad 22. presumi fraudem in alienante, presumi quoque in recipiente, titulo etiam oneroso, & ideo in neutrō requiri tunc fraudis probationem. Sed convincitur ex dictis, aliquas enim ex illis coniecturis probantur non sufficere ad hanc fraudis participatio nem presumendam.
- 31 Secunda conclusio sit. Quocunque alienatio, sive titulo oneroso, sive lucrativo ante delictum facta à delinquentibus, quibus ob delictum non interdictur administratio, nec bona publicantur ipso iure, valet irreuocabilitate, quando in facti fraudem non sit; atque adeo, nec sufficiente reuocari. Ita Bartolus et. Post contractum, n. 12. & ibi Albericus n. 6. Taberna in summa, v. Afofius, q. v. n. 4. Sed ut haec limitatio sit vera, est intelligenda, quando ea libertas concedetur in fraudem factum circa enim quibus alias alienationes valent ipso iure dixerimus n. 26. ac speciale est in libertate, ut ipso iure non valeat. Nec absurdum est, ut libertas, quia alias alienationes facte in facti fraudem, reuocari valeant post sententiam, cauebit facti damnum hac reuocacione; at quia statutum est libertatis concessionem esse irreuocabilem, similiter statutum est eam esse initiam à principio, si in facti fraudem sit, ne ius facti defraudetur. Et in hoc causa loquitur d. l. Quippe, ut libet ex illis verbis: *Futurum proficeret.* Quod si non in fraudem concedatur, valet utique eius concessio ante delictum facta, nisi alias alienationum. Quippe cetera predicta discriminis ratio: cum nec alias alienationes tunc facta, non in fraudem facti, neque quoque sequita sententia rescindi. Ut probauit n. 3. Et ideo ita docet alexand. addit. ad Bartol. et. l. Post contractum, n. 12. lit. O. tunc eadem l. n. 4. Camanus n. 1. Romana n. 12. Montepicus n. 8. Salicetus l. Si quis post hac, in princip. n. 8. fine, & 9. C. de boni damnat.
- Quarta conclusio. Si etiammodi alienationes sunt late delicti sententia, si ea transit in rem iudicaram, & tunc iuxta omnes non valent. Ideo conitat ex l. Post contractum, 15. ff. de donat. & Regia 2. tit. 4. partit. 5. Si vero sententia sit ante sententiam administratio bonorum, l. surferit, ff. de iure facti. Item, quia pro delicto, & eius pena, non sunt ratio bona obligatio facti. Ut conitat ex l. Reversio, C. de donat. vir. & v. 20. l. de penis factibus, ibi id obliemant ceteri Doctores, sed est iolum us contra delinquentis personam, quod non lequit eos, in quose bona alienata sunt. I. f. 1. ff. finales ff. de contrah. emp. Hec conclusio est contra glossam l. Ex iudiciorum, 20. r. Alienare si de accusa, ibi aut valere, has alienationes post delictum factas, ante litis tamen contestationem, factus post. Dicunturque, quod à litis contestatione bona sint ligata, & subinde nulla alienatio valeret. I. f. 1. C. de litig. At haec ratio confunditur; quia non de bonis, sed de criminis litigium sit, neque bona dici ligatio. Et ideo haec conclusionem sustinet Bartolus et l. Post contractum, n. 12. 13. & 14. & ibi Imola n. 1. Camanus n. 1. Montepicus n. 8. 4. Salicetus l. Si quis post hac, in princip. n. 8. C. de boni damnat. & ibi Ang. n. 3. Anton. Gomez tom. 3. r. 2. v. c. 1. ff. 2. Peregrius de iure fisci, lib. 5. tit. 1. n. 178. & duplice sequi Flores de Mena in sua qu. etiatis, l. 1. 14. 13. n. 2. Scaccia lib. 1. de iudicis, c. 9. 8. 21.
- 33 Hinc deducitur minus bene Obedremus l. Qui penit. ver. ff. de manum. alterare alienationes has factas ante delicti sententiam, non esse omnino firmas, sed valorem earum supendi, viquid ad sententiam ac propria illa absolument manere validas, condemnant autem, esse irritas. Quam sententiam omnes Doctores allegant in preced. impugnanti, & specialiter Alciatus et l. Post contractum, n. 2. Quia illa lex decidit donationes post delictum factas valere, dummodo sententia non sit leuata. At non vere valent, si valor suspendetur, usque ad sententiam; nec id patenter tempori participum. Nisi condemnatio securi sit bene conuenienter. Item, quia quamvis respectu delinquentis in tempore delicti spectandum, l. 1. ff. de penit. at quadam id, quod pecuniarum certi intercedit, solum sententia tempus inspiciatur, l. penit. ff. ex nova, can. aggr. Tandem, quia Regia 2. tit. 4. partit. 5. videtur expresse approbare hanc sententiam. Ut radit ibi Gregor. Lopez v. Que dicas. Summa Th. Sanchez pars 1.